

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

— Sserbske njedželske lopjeno. —

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihcizšczerńi w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Jutry.

Mark. 16, 1—8.

To je stare jutrowne sczenje: wješeła powjescž wo Božej hnadže w Khrystušu Jesušu horjestanjnym. A s tutym jutrownym sczenjom swišuje našche jutrowne žohnowanje: s nim jo wotpočaža czi, kotsiž žanu sbóžnoscž a žaneho Sbožnika njepytaju; s nim jo pschitwošmu, kotsiž wěrja do Jesom Khrysta, do horjestanjenja a žiwjenja.

Tón Knješ wobradž tež tebi wješele sbóžne jutry;

1. žohnowaný jutrowny pucž,
2. wobšbožazu jutrownu powjescž,
3. swješełazy jutrowny troscht.

„Knježe, mój Božo, ja wěm, so mój Wumóžnik žiwy je, a so chze mje potom se semje sbudžicž. Teho budu ja widžicž a žadny žušy. Knježe našch Božo, daj nam šwojeho Ducha móž a šwětlo, so wěricž móžemy, a psches wěru do Jesom Khrysta sbóžni budžemy. Šamjeń.“

1. Jako šo šabat minyl bě, nakupichu Marja Madlena a Marja Jakubowa a Salome wonjaze wěžy, so bychy pschisčle a Jesuša žalbowale. A wone pschińdžechu k rowu na přeni džeń po šabacže jara rano, jako šlónzo šhadžesche.“ To bě Knjesowych wuczomnizow a šwjatych žónškich žohnowaný jutrowny pucž do šhadžazeho šlónza. W jich wutrobach běšche hišcže žarowanje cžicheho pjatka; nad jich hłowami pak šwětlo jutrowneho šlónza.

Wjeje hišcže dženša wjele šhescžijanow jutrowny pucž, pucž do šhadžazeho šlónza? Jutrowne šlónzo, tak praji lud, štače pschi šhadženju, štupi horje s wyskanjom jako móžny se šwojeje komory. Ale na to hladacž, je to žohnowaný jutrowny pucž? Šeno tehdy, hdyž přenje pruhi pschi šwitanju twoje woblicžo roššwětluja, šo, kaž Šerrnhutšy bratšja, spěwašch: „Jesuš mój troscht žiwy je, ja tež žiwjenje b'du widžecž!“ Šewak šu wschitke dobre šacžucža dušche jeno k temu tu, jene cžělo žalbowacž, kaž tamne žónške to s woprědka chžychu.

Šchto je dale hušto nastupjeny jutrowny pucž wjele šhescžijanow? Wjewežde wón na pohrjebnišcžo, k tym měštnam, hdyž šu tych položili, kotrychž wašcha dušcha lubowašche? Wjeje to žohnowaný jutrowny pucž? Šeno tehdy, hdyž šo tam pschi rowach móžnje do wutrobny žama jutrowna wěra: ja wěm, so mój Sbožnik žiwy je! Šewak šu wschitke róže a wschitke šylšy na rowach, tež jutrowny džeń, jeno wonjaze wěžy, fajtež te pobožne žony běchu šobu wsale, so bychy cžělo žalbowale.

Wschitke jutrowne pucže: pucž po jutrownu wodu do jutrowneho šlónza, do Božeho doma, na pohrjebnišcžo, do šemšteje hospody, do nanoweho doma, do šhromadžišnow šo modlazych šhescžijanow dyrbja na jene město wjescž: na row Jesom Khrysta. A šamjeń, kiž po twojich myšlach tam hišcže njewotwaleny leži: staroscž wo wschědne žiwjenje, wo měr dušche, wo twoju pošutu, wo hnadu s wyšoka njěpmje cže mylicž, pschetož wón je wotwaleny psches wobšbožazu jutrownu powjescž.

2. Ani wuczomniży, ani wuczobnikojo běchu šwědkojo Jesuſoweho horjeſtačza; pſchetož woni mējachu wěricž, ſo je Jeſuſ Chryſtuſ horjeſtanył wot mormych. To pať je wěra: to je wěſte domjedženje teho, ſchtož njewidžimy. My wěmy, ſo je Jeſuſ Domaſchej prajił: ſbóžni ſu czi, kiž njewidža a wſchaf wěrja. Duž ſtupja nětk te žónſke ł rowu Jeſuſowemu na jutrownym ranju, a hlej, row je próſdny! „A wone ſańdžechu do rowa a widžachu młodženza ſedžo, tón běſche ſ dolhej bělej draſtu wodžety, tón džeſche: njeſtróžce ſo! A džeſche dale: „wy pytače Jeſuſa Nazarenſkeho, teho kſchižo- waneho, wón je ſtanył a njeje tudy!“ „Jeſuſ Chryſtuſ je ſtanył“, to je ta wobſbožaza jutrowna powjeſcz. Tež na naſ wobrocza ſo tuta wobſbožaza jutrowna powjeſcz. Futry ſu wjeſele ſwjedžen. „Bóh je Jeſuſa ſbudžił, roſwjasaſki boloſče ſmjercze; pſchetož móžno njeběſche, ſo je wón wot njeje mohł dđeržany bycz.“ S tym je wón ſwjaty poſt pſchemenił do wjeſeleho czaſa a Jeſuſej pomhał ſ poniženja do powyſchenja. Ale ſ tym je Bóh tež boloſče naſcheje ſmjercze roſwjasał. Wěſo dyrbinym wſchitzy hiſchče wumrjecž po czele — a pod kajkim hórkim czerpienjom druhdy! ale ſmjerczi je móž wjata, ſo naſ njeſmē wjazy khowacz. „Chryſtuſ je přenicžki mjeſ tymi, kotſiž ſu wuſnyli.“ Ruzy ſtykucž, woczi ſańdželicž, hlomu mērnje na hlowať polozič, wuſnucž a potom w czihej komorzy czaťacz, hač ſtanjeny Sbóžnik ſažo pſchińdže a tež po naſ pſchińdže, to je wěrjazny kſheſczijanow mrēcze. A ſwěd- cženje wo tym ſ cžlowſkim abo ſ jańdželowym rtom je wobſbožaza jutrowna powjeſcz.

3. „Džicze a powjeſczce to jeho wuczobnikam a Pětrej, ſo wón přjedy waſ pónđže do Galilejſkeje, tam budžecze jeho widžecž.“ To je tón ſwjebelazy jutrowny troſcht, kotryž naſtawa ſ tamneje powjeſczce. Pſcheſ jutrownu powjeſcz bu troſcht ſa žiwjenje a wumrjecze pſcheſ žyłu ſemju njeſeny. W pruhach jutrowneho ſlónza ſwěczelſche ſo wēcžne bójſtvo Jeſom Chryſta khowatniwje hač do lónza tuteho ſwěta, a hdžež bu Boži Ssyn wěrjeny a poſnaty, tam bu tón troſcht ſapſchijaty: wón je přjedy waſ ſchoł, a wy macze ſa nim hieč, tam budžecze jeho widžicž.

W Galilejſkej je ſtanjeny Jeſuſ Chryſtuſ ſwojich wuczobnikow duſche ł ſebi wobrocził; na puczu do Damaſtona Pawołowu duſchu ł tamnym pſchidobnył; pſcheſ přėdowanje martrarjow Romſku a Grichifku pſchewinył a wſchudžom wjeſele, ſbóžne jutry wuhotował, pſcheſ troſcht wēcžneho žiwjenja.

A hdnyž nětk tam, hdžež wěrjazny poſnachu: „ja wěrju do Jeſom Chryſta, Božeho Ssyna, kiž je kſchižowany, wumrjel, pohrjebany a na tſeczim dnju ſtanył wot mormych“, hdnyž nětk tam wſchudžom nowe žiwjenje počinaſche w boha- bojoſczi a pózcziwoſczi, w kſheſczijanſkich domach a ſchulach, tam widžachu Chryſtuſa žiweho mjeſ ſobu polhodžicž. — A hdnyž pola naſ drje czežke hrěchi ſo hiſchče dženka po- kaſuja, dha widžimy tola tež někotru ſwěrnju Marju ł Jeſuſowymaj nohomaj ſydacž; kſchichimy někotreho wěrjazeho Simeona, ſetkamy někotru pobožnu Hanu, ſmēmny do někotreje ſchule, do někotreho doma ſtupicž, hdžež Bohu ſluža ſ wuſnacžom: mój Sbóžnik Jeſuſ je ſtanył, a my budžemy tež žiwi. „Te žónſke tam wuńdžechu khetſje a czeſnychu wot rowa, pſchetož ſtrachota a hroſa běſche na nje pſchichła.“ My pať, my ſnajemy to

wulke potajſtvo Bože, pſchetož nam je ſjewjene; teho- dla naſche jutrowne ſwjecženje njeje ženje bojoſcz, ale ſamy troſcht.

Samjeń.

J-b.

Pětrowy pad.

„Schiman Pětr pať ſtejo wohrě- waſche ſo. Duž džaču woni ł nje- mu: Njeſy tež ty jedyn wot jeho wuczobnikow?“ Jana 18, 25.

Eſebje ſamych dla dyrbjeli my te ſthodžeńki w pomnjeczu mēcž, kotrež ł Pětrowemu padej wjedžichu. Sedyn ſ nich běſche jeho dowěra ł ſebi ſamemu. ſako bu do přėdka warnowany, wón miſchtrowe warnowanje wotpoſaſawſki džeſche: Bychu li tež druhy Chryſta ſapřėwali, dha njebudu to tola ja ženje cžinicž. Budžemy-li ſamohwalni, do wulkeho ſtracha trječimy. Naſcha wěſtoſcz leži w powėdomoſczi naſcheje ſamhneje ſlaboſcze a w na- ſchim njewobmjelowawym dowěrjenju na Boha.

Blížſchi ſthodžeńk ł Pětrowemu padej běſche jeho ſpanje w ſahrodže, jako dyrbjelſche wachowacz a ſo modlicž. Tamna ho- džina bě jemu ſa pſchihot na ſpytowanje data, njebu pať ł temu wužita.

Druhi ſthodžeńk bě jeho rychle pſchimanje ſa mječom w ſa- hrodže. Tole waſchneje jeho ſajeczu wuſtaji, nervoſneho cžinjelſche a w nim bojoſcz ſbudžowaſche, ſo jeho ſejnaja. Wón pytaſche ſwoje ſjenocženſtvo ſ Jeſuſom potajicž, ſo njebychu jeho dla pſchi- manzy w ſahrodže ſajeli. Njepſchemyſlene ſkuttowanje naſ ſažo abo poſdžichu do czežkoſczow pſchinjeke.

Dalſchi ſthodžeńk ł ſapřėczu běſche ſa Pětra tón, ſo wón Chryſtuſej wot naſdala ſlėdowaſche. To bojaſnoſcz a njedostatk na wěrje poſajuje. ſeho khowloſcz jeho wopuſchczi. Chryſtuſa wot naſdala ſežehowacz, je pſchezo ſtraſchne. To wotebjerazu pſchi- wiſliwoſcz a khablazu ſwěru ſnamjeni. S džeła je to ſamo na ſebi hižom ſapřėcze. To jenicžny doſtojne a jenicžny wěſte wuczob- niſtvo je to žyłowutrobne, kotrež ſo ſjawnje ł Jeſuſej poſnawa.

Stónčny ſthodžeńk ł padej japoſchtol ł tym naſtupi, jako ſo wón ſlužobnikam wyſchſcheho mēſchnika pſchitowaſchi. Wón mjeſ nich ſtupi, ſo by ſwój počah ł Jeſuſej potajil. Najwěſczſchi pucz ſa kſheſczijana, ſo pſched padom wobarnowacz, je tón, ſwoje pſchi- ſkluſchenſtvo ł Jeſuſej wſchudže hjeſdwělnje wuſnawacz.

ſako běſche Pětr tele ſthodžeńki naſtupił, ſa njeho lėdma něſchto druhe ſbytkne ſawoſta, hač ſwojeho Knjeſa ſapřėcz. Najlėpſchi czať, ſo ſo pſched padom ſakitamy, je tón, hdnyž ſo přėnje ſpoczatki wotpada poſajuja.

Jeſuſ na Golgatha.

Hiſchče raſ wotpočuj wócžlo na naſchim mrėjaznym Sřėd- niku! Wobřjedž teho mēſta, w kotrymž běſche wón tať huſto wuczwoſchi a hojiwoſchi pſchėbywał — nimo templa, kotryž bě wón ſe ſłowami žiwjenja ſwjecził — pſchewodženy wot wuſmēſchazeje ludoweje ſhly, ſa kotrejež ſbože běſche wón pſchichol a kotraž jemu pſched krótkim ſwoje Hoſianna wyſkaſche — potuleny wot czeže ſwojeho kſchiža — wón ł ſmjerczi džeſche.

Kajke wuſmēſchenje! — tón ſwjaty na kſchiž powyſcheny, najhanibniſchej ſmjerczi pſchepodaty — mjeſ dwėmaj ſlōſtnikomaj wiſajzy — hanjeny wot nimodužnych, hanjeny wot wójniſkich wotrocž- tow, hanjeny wot jeneho ſobuſchizowaneho, hanjeny pſcheſ Pila- tuſowe napiſmo!

Kajka luboſcz! — Warnowaze ſłowo na Jeruſalemſke džowki — próſtwa ſa njepſcheczelow — pſchijecze poſutneho kſōſtnika —

starość ja macz. — Sącz t poslednjemu wudychnjenju wón nje-
pšhešta, ja cžłowjekow bo staracz, myšlicz, bo modlicz, skutkowacz.

Rajka wulkosć czerpjenja! — Wjerscht tehošameho bě to
wumowanje: „Mój Božo, mój Božo, cžehodla by mje wo-
puszczil?“

Rajke skonczenje! — „Dokojane je!“ Sčto je mohł na
kónzu swojeho žiwjenja tole słowo wuprajicž? — „Wótče, ja
poručam swojeho ducha do twojeju rukow!“ to je Wumožnika
poslednje słowo, kotrež bo jeho prěnjemu, kiž snajemy:
„Nimam ja bycz w tym, sčtož mojeho Wótza je?“ tak rjenje pschi-
sankuje. — A hlaj, semja sarža, skaly bo rospukachu, rowy bo
wotewrichu, sawěšcht w tempłu bo rostorže. Ze džě, jako by zyla
stwórba saržaka psched tajkimi ženje widžanymi hrosnosčemi!
Nad tajkimi džiwami bo stróžiwšchi, dyrbi šamo tón pohanski hejt-
man wusnacž: „Sawěšče, tutón je fromny cžłowjek a Boži Syn
był!“

To je tón wulki skutk wumožerja, tón najwjetschi, kiž je bo
hdy stał! Sčto je nětko pschizkušnosć wumoženyč? S jeho
woblědnjenju hubow wukhadža na naš ta prascheń: To cžinjach
ja sa tebe! Sčto cžinisch ty sa mnje? Semu šlužicž, bo
jemu sa šwóistwo dacž s njezdželenej wutrobu, s zplej duschu bo
hrěchej wotrzjež, kotryž je jeho do šmjercze pschinješt — to je
nascha šwjata winowatosć. D so bychmy ju dopjelnili, ja tym
njech s polnej šhutnosčzu stejimy!

F.

Cžichi pjatk.

Ršchiž cžěžki doczerpjeny
Ze nětk na Golgatha;
Dołh hrěcha šaplacženy
Wu psches šmjercz Šbóžnika.

Rónz ma wscha ból a hrubosć,
Wšchón šmėch, wscho hanjenje;
Nětk šhwata džakna lubosć
A Šhrysta žalbuje.

Row nowy jeho kryje
Bo cžestnym šhowanju,
A lubosć šylšy šyje
Tam s jerej bolosčzu.

Epi derje, šchižowany,
Bo hórkim czerpjenju!
Twój nadawł dokojany
Nam wschėm bě t dobyczu.

Tam ranšich serow jašnosć
Nětk bóršy šabłšchczi,
A Wótza móg a krašnosć
Čže s rowa wubudži.

Ach, měł ty lóžto šłane
We mojej wutrobje!
Dha twoje jutry rjane
Tež mi šu žiwjenje.

Bych potom s tobu šhodžil,
Ršchiž sa tobu šwój nješt,
A so bych šbóžnosć šłodžil,
Špěl s tobu do njebjest!

K. A. Fiedleř.

Jutry.

Stań, šchescžano, nóg šaschła je,
Dženš rješšche ranje šwita:
Twój Šbóžnik šwjeczi dobyczje
A Wótza krašnosć wita;
Wón šmjerczi wrota pschelama,
Nad hrěchom, cžertom knještowo wsča,
Šso teho šboža šraduj!

D so by ty tež postanyl
Se šwojich hrěchom rowa
A w nowym šwětle šhodžicž čžyšt,
Šso s Bohom šjednał s nowa!
D hladaš t njeby, wutroba,
Tam swojeho mašch Šbóžnika,
Kiž hrěcha móg je šlemił.

A jeli šamjeń starosče
Čži na duschu bo lėha;
Na Šhrysta šhladuj dowěrnje,
Tón tajke cžže šbėha.
Wón bliško je, bo nještaraj!
Wšchu starosć temu pschewostaj,
Kiž wot mormonyč je štanyl.

Šmėt, šmjercz a cžert nětk njetrašch cže,
Šich pschewinječ je žimy;
Tón w šłabych duschach mógny je,
Šim pomožnik je mišy;
Šaj, šrónowany dobyczet
Ze wulkim, niškim špomožet,
Duž pschewinjemy wěščje.

Ach, Šesom Šhrystšcže, kiž ty by
Wot šmjercze s rowa štanyl,
Lešč cžerta hnadnje pschekaz ty,
Šo njebych wospjet panyl;
Daj wjele bóle, so bych ja
Šchol do noweho žiwjenja,
Kiž na šchižu nam doby.

Nječ šhwala cže tu na šemi,
Kiž tebe lubo maju,
Tež cži we wěčnej krašnosčzi,
Kiž nětk šu w Božim raju
A pschewinychu s twojej šrowu;
D Šesu, špožč nam s miłosčzu,
Šo my tež pschewinjemy!

K. A. Fiedleř.

Plódne słowo.

Sako bo wěšty Felix Neff jedyn džėn wukhodžowasche, wón
jeneho knjesa psched šobu hicz widžesche, kotrehož sa swojeho
pschecžela džeržesche. Wón sa nim šhwatasche, jemu na ramjo fle-
pasche a bo woprašča: „Šak šteji s twojej duschu, mój pschecželo?“
Sako bo tón knjes špodžiwajzly wobroczi, Neff pytny, so bě bo
myliš; wón bo šamolwi a džesche dale.

Čši abo šchtyri lėta špodžišcho jedyn knjes t Neffej pschišdže,
pschedštaji bo a džesche, so je wón jemu sa njeważomnu šlužbu
wulki džak winojty. Neff jeho nješnajesche a prošesche jeho, so
by bo bliže wuprajil. Žusy wotmolwi: „Čže Wy na teho muža
šabyl, kotrehož bo Wy něhdy na jenej dróšy w Lausanne pra-

šcheshče: „Kaš steji s twojej duschu?“ To běch ja. Wascha prafshei mje na khotne rozpominanja wjedzišche, a nětko ja wěm, so je moja duscha psches Khrystuškowu krej wumožena!“

Jutrowna nadžija.

„Wocziń wofna, Hana, bóršy jutrowne swony s noweje zyrkwiczi šawonja, ja chzu je rad šlyšhecž!“ Tak praji staršcha žona, kiž spróžna na šwojim stólzu ředžesche. Džowka po maczernej woli čzinjesche a wofno tak powocžini, so njemóžesche wótry wěšif starej maczeri mjeswoczi ducž. Wona jej pschi tym do woblicža hladasche, kotrež běšche směrom k wofnu wobrocžene, kaž by wona něšhto widžala, a tola wona ničto njewidžesche; šwětkosč woczi bě šo šhubika. Šchtóž do teho woblicža pohlada, njepóšna wjazh na nim žiwy pohlad přjedawšeho čaša; pschetož žadny šwonkowny šacžishecž šo wjazh s wocžomaj do dusche nuts njedobychasche. Se šamymaj wušchomaj šlepa šapschija, šhto šo wofko njeje šta. Šafne módre njebjo, wot róžojteho šlyšhecžena šo šhowazeho škóncžka pschekrašnjene, hladasche na čžichu wjesku. Duž přenje šynfi šwonow šaklincžachu; pschezo móžnišcho a jašnišcho šlincžachu a won psches rjane nalěčžo wofachu: „Šutry!“ „Tón šnjes je wopravdže horjestanyš“, wutrobam pschipojedachu. Čžishe šo Hana k maczeri šynny a ju ša ruku pschimny. Wona hnuta widžesche, kaš šo šylša s škuteho wóčžka ronjesche. „Ty šebi na šotry myšliš?“ šo wona bojašliwa prafšesche.

„Šaj, ja šebi na našche rowny myšlu. Šjecž rowow ja mam, kotrež mi lubych šhowaja; dwaj štaj žyle blisko, druge daloko. Ale ja čžych jutrowne swony šlyšhecž, šo bychu moje myšle šo pošbėhnyke wšche procha, šo bychu moju duschu wotwiasale wot myšlow na wumřecže a šhubjenje, šo bych šo s rowa šwěšeliła nad wěštosčžu, šo šu woni žiwi. O Bohu budž džak, šo je naš s nowa porodžik na žiwu nadžiju psches to horjestacže šesom Khrysta wot mormych! Šhto bych ja była bjes teje nadžije? Ša njebych trošhta namašala we šwojeje šrudobje; ale nětko ja wěm, šo jich šašo wohladam a šašo šmėju we wěčnym žiwjenju. A ša to šo jemu džakuju, kotryž nam přjedy džěšche psches row k krašnosčži.“ Ša to wona mjelčesche a jejny duch šo do šańdženych čžajow poda.

Ššched wjele šetami běšche wona wješela macž była. Šej k bokej štejesche čžerstwy, mudry mandželski, kotryž s wobhladniwosčžu a rošomom wjedžesche, kaš šo wobšedženištwo se žohnowanym džěkom pschipořja. Šjecž ščžejazhych džowkow wonaj mějeshtaj a wonaj s radoščžu na nje hladashtaj. Šena po drugej staršchisfi dom wopuschčži, šo by ša lubym šwojeje wutrobny do šwjateho mandželštwja šchla. Šajpřjedy najštaršcha šlara přjecž čžehnjeshche. Wona bu šwěrna macž lubowanych džěčži. Ša nej džěšche šlecža šotra do teho šameho doma, dofelž šo se šwojeho šwafkowym towaršchom w pschekupštwje woženi. Druha šotra šarja šo s dobrym a pilnym wučerjom šlubi. Tón paš čžyšche najpřjedy hišče na univeršicže študowacž. Doniž šwoje študije njestóncži, čžyšhtaj wocžakacž. Šež šejna staršchisfi dom wopuschčži s rjanej nadžiju, šo budže šbožowna s wušwolentym šwojeje wutrobny. Bohužel šo jejna nadžija njedopjelni, wona dyrbjesche staršchisfi dom s nusu a starosčžu měnicž. Šana wofa macžerny jenicžki trošht. Čžělně čžerpjenje ju domach džeržesche. šarja, kotraž běšche jako njewjesta hišče doma, došta čžerpjenje do jeneje nohi. Šekarjo šebi žadachu, šo dyrbi šo noha wotřěšacž. šodarmo běšche žalosčjenje nawoženje, podarmo šylšy staršchjeju. Šměrom šo podda. Ššchi operaziji wona wumřje.

A kaž šoh tón šnjes šwjadjenje a šakčžewanje, žiwjenje a wumřecže hromadu šladže, tak wón te druge šti šotry ša šobu

wotwoła — wšhitke w porodnej nusy. Šóžda hromadnu džěčži šawostaji. Macž šo hišče na přenje šrudobje trošhtowala njeběšche, jako druga a šlecža pschidže. — Škóncžnje dyrbjesche hišče lubeho mandželšeho šhowacž; to běšche rowow došč. Šako šo jedyn pschichodny šyn po drugim s nowa woženi, ju to s nowa bolesche. Šštož tuta macžerna wutroba čžujeshche, móže šebi šóžny myšlicž, kotryž je šajku šrudobu našomil.

A tola wšchor jejnu šylnu duschu njeporašy. šlafacž njeje škoržicž; bolosč šacžucž njeje morkotacž. šona šlafasche, ale wona šo ponižowasche. šona widžesche teho šnjesa, kotryž jej tych lubych do rowa položi, a na tych rowach tón šchiz. Tón šnjes běšche jej te džěčži wšak, niž šo by jej bolosč nacžiniš, ale šo by jim šěpschi džěl daš, jich domoj wšak do wěčnej šbožnosčje. šwjerdže šo jejna duscha teho šlubjenja džeržesche: „Šdžž po-wyšchenny budu wot šemje, počžahnu ja wšhitkich k šebi.“

Šako šoh jej hišče to nowe pruhowanje napoloži a jej šwětkosč wocžow wša, bu psches škufkowanje šwjateho šucha jejne šnutškwne wóčžo čžim jašnišche. Čžim wěščischo běšche wona se šwojimi myšlemi w njewidomnym šwěčže žiwa a šo na tón čžaj wješelesche, hdžž teho šnjesa w jeho krašnosčži wohlada. šejna duscha hladasche psches čžajnosč a wona wěštu nadžiju ša šbožnu wěštosč wša. šehodla čžyšche tež jutrowne swony šwonicž šlyšhecž. šone dyrbjachu jejnu nadžiju pošhlicž a wotwjerdžicž. šbožownje šo šmėjtajšo wona šwěru poškuchasche, kaš wone pomaku wušlincžachu. šotom wona šwjerdže šaninu ruku škóčesche a praji: „Ty šy mi wofala a jeno hišče mašu šhwilku pola tebe wofanu. A potom: šoh njeje šoh mormych, ale žiwych; pschetož jemu šu woni wšhitžy žiwi.“

To jutrowne škóncžto čžze nam wšhitkim šo nuts šwěčicž do wšcheje našcheje šrudoby, do tych rowow našchich lubych, junu tež do našcheje šmjertnej nusy a se šmjertneho došha k wěčnemu žiwjenju. šotewěmy jemu šwoje wutrobny na rjanym šwjedženju, šo bychmy špěwacž móšli:

Šesuš mój šnjes žiwy je,
Ša s nim šobu žiwy budu!

šera do Khrystuška a do nješmjertnosčje.

šulžy mudry muž šańdženeho šěštotka, šchleiermacher, kiž běšche wučžby wšhitkich šarych mudrych pschestudowal, njemóžesche pschi rowje šwojeho jenicžteho šyna w žanym šajkim mudrym wuloženju trošht namašacž, derje paš w móžnym šlowje teho šnjesa: „šóčže, ja čžzu, šo hdžž ty šy, bychu tež čži pola mje byli, kotrychž mi daš šy!“ (šan. 17, 24) a w trošhtowazym šlowje jeho wučžobnika: „šjewilo šo hišče njeje, šhto my budžemy. šy paš wěmy, hdžž šo šjewicž budže, šo my jemu podomni budžemy; pschetož my jeho widžecž budžemy, kaž wón je.“ „štrošhtowaný psches to wěšte šlubjenje“, tak praji wón, „wšpjetuju ja, tež mošeho šyna nješmjertne žiwjenje na to škožuju, s wutrobu to štare, šwjate šlowo: „šón šnjes je jo daš, tón šnjes je jo wšak, mjeno teho šnjesa budž šwalene!“ (šioš 1, 21.) — šera do Khrystuška, do teho wěčnje žiweho, teho pscheminjerja šmjercže a šěšchty žiwjenja dawa nam šama wěštosč našcheje nješmjertnosčje. š towarštwje s nim je nam pschichodne žiwjenje wěčna šbožnosč, bjes njeho šama čžwila.

„šombaj šoh“ njeje jenož pola šnjesh duchownych, ale tež we wšchěch pschewawarňjach „ššerb. šlowin“ na wšach a w šudyšchinje došacž. ša šchtwórcž-šeta šlacži wón 40 pj., jenotliwe čžišla šo ša 4 pj. pschedawaju.